

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.243/2016/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a **pártfogó ügyvéd neve** pártfogó ügyvéd (**pártfogó ügyvéd címe**) által képviselt **felperes neve** (tartózkodási helye: **felperes tartózkodási helye**) felperesnek – a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium (1011 Budapest, Fő u. 44-50., ügyintéző: dr. Máté Edit jogtanácsos) által képviselt **I.rendű alperes neve** I. rendű, az Országos Bírósági Hivatal (1363 Budapest, Pf. 24., ügyintéző: dr. Szűcs Péter beosztott bírósági írásművezető) által képviselt **II.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) II. rendű és dr. Tímár Anikó ügyész által képviselt **III.rendű alperes neve** (1055 Budapest, Markó u. 16.) III. rendű alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Székesfehérvári Törvényszék 2016. május 18. napján meghozott 27.P.20.695/2015/24. számú részítélete ellen a felperes 30. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam, míg pártfogó ügyvédjének díját a teljes egészében pervesztes felperes viseli.

A részítelet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket 18.000.000 forint nem vagyoni kártérítés egyetemleges megfizetésére. A kereset szerint a II. rendű alperes úgy szabott ki vele szemben nyilvános ülésen büntetést, hogy az idézése nem volt szabályszerű. Az eljáró bíróságnak ugyanis a lakcíméről idézte, miközben tudott az előzetes letartóztatásáról. Az ítéletet később a Kúria hatályon kívül helyezte. A III. rendű alperes ugyancsak tudta, hogy ő büntetés-végrehajtási intézetben tartózkodik, ezt azonban a II. rendű alperessel nem közölte. A súlyos eljárási szabálysértés sértette az emberi méltóságát, az egészséghez való jogát, az összbüntetési eljárását késleltette, és az előzetes letartóztatásból 3 év eltelté után nem kerülhetett szabadlábra, hanem jogerős ítélet nélkül kellett megkezdnie a büntetése letöltését.

A II. és III. rendű alperes érdemi védekezése a kereset elutasítására irányult.

A felperes a per során elállt az I. rendű alperessel szembeni keresetétől, azonban a részítelet meghozataláig nem került sor a per megszüntetésére az I. rendű alperessel szemben.

Az elsőfokú bíróság részíteletében elutasította a II. és III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresetet. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a III. rendű alperesnek 33.500 forint perköltséget.

Ítéletének indokolásában idézte a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 6:549. § (1), 6:548. § (1), 2:42. § (2) bekezdését. Tényként állapította meg, hogy a II. rendű alperes a fellebbezési eljárása során valóban lényeges eljárási szabályt sértett, azonban ezt a jogszabálysértést a felülvizsgálati eljárás orvosolta. A felperesnek az eljárási jogszabálysértésből kára nem származott. Megállapította azt is, hogy az eljárási szabálysértés sem az összbüntetésbe foglalás mértékét, sem a feltételes szabadság lehetőségét nem változtatta meg, a korábbi szabadulás lehetőségétől a felperest nem fosztotta meg. Idézte a 2012. évi C. törvény (Btk.) 93. § (1) és (3) bekezdését, valamint a 94. §-át. Az elsőfokú bíróság azért is alaptalannak tartotta a keresetet, mert az eljárási szabálysértés önmagában nem alapoz meg személyiségvédelmi igényt, olyan körülményt pedig a felperes nem is állított, amely alapján a személyiségi jogsértés megállapítható lett volna. A III. rendű alperes tekintetében pedig arra a következtetésre jutott, hogy a III. rendű alperes eljárási szabályt nem sértett, hiszen a nyilvános ülésen nem is volt jelen.

A felperes a joghatályos fellebbezésében kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla a részítéletet változtassa meg, a kereseti kérelmének adjon helyt és a részére ítéljen meg sérelemdíjat.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú részítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokai alapján. Azt, hogy a felperes a másodfokú eljárásban kártérítés helyett sérelemdíjat kért, tiltott keresetváltoztatásnak tekintette.

A III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme ugyancsak az elsőfokú részítélet helybenhagyására irányult.

Az elsőfokú bíróság részítéletének nem volt az 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. § (4) bekezdése szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért az elsőfokú részítéletet a másodfokú bíróság egészében bírálta felül.

A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt rámutat a következőkre. A Pp. 73/A. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ítéltábla előtti eljárásban az ítélet ellen fellebbezést előterjesztő fél számára a jogi képviselő kötelező. A jogi képviselő közreműködése nélkül eljáró fél perbeli cselekménye hatálytalan (Pp. 73/B. § (1) bekezdés). Az ítéltábla előtti eljárásra előírt, kötelező jogi képviselő célja, hogy biztosítsa a fellebbezés szakszerűségét, és azt is, hogy valóban indokolt esetben kerüljön sor az ítéltábla előtti jogorvoslat igénybevételére. Ez pedig azt jelenti, hogy a jogi képviselő szerepe nem csupán a képviselt személy helyettesítése, hanem a képviselt érdekeinek hatékony érvényre juttatása végett alakilag és tartalmilag egyaránt szakszerű fellebbezés előterjesztése. Az ítéltábla előtti eljárásban ezért kizárólag a jogi képviselő által készített fellebbezés tekinthető joghatályos fellebbezésnek. A jogi képviselő ellenjegyzett fellebbezéséhez csatolt, a fél által írt nyilatkozat hatálytalan, így a fellebbezési eljárásban nem vehető figyelembe.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a felperes csatolt beadványában írtakat figyelmen kívül hagyta, és csak a jogi képviselő által készített és előterjesztett fellebbezésben foglaltakat bírálta el az alábbiak szerint.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást a bizonyítási eljárásnak megfelelően helyesen állapította meg. A Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyet értett az elsőfokú bíróságnak a III. rendű alperessel szembeni keresetet elutasító érdemi döntésével és annak indokolásával is, ezért e döntés helyes indokait nem ismétli meg, hanem azokra a Pp. 254. § (3) bekezdésén alapuló felhatalmazás alapján csupán visszautal. A

Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a II. rendű alperessel szembeni keresetet elutasító érdemi döntésével ugyancsak egyet értett a következő indokok alapján.

A felperes a keresetét – ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította – a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) rendelkezései szerint kellett elbírálni. Az új Ptk. szabályai alapján a károsult kártérítésként a vagyonában beállott értékcsökkenést, az elmaradt vagyoni előnyt és a vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges költséget követelheti (6:522. § (2) bekezdés). Ilyen követelése azonban a felperesnek nem volt. Az új Ptk. megszüntette a nem vagyoni kártérítést, arra az esetre pedig, ha az állított jogellenes magatartás személyiségi jogot is sért, a sérelem vagyoni elégtétellel történő kompenzációjaként bevezette a sérelemdíjat (2:252. § (1) bekezdés). A sérelemdíj megállapításához pedig a felperesnek nem kellett bekövetkezett hátrányt kimutatnia, hanem csak valamely személyiségi joga megsértését kellett állítania és bizonyítania. A felperes nem vagyoni kártérítés iránti keresetét – eltérő jogcímen – tehát csak abban az esetben lehetett volna teljesíteni, ha az általa előadott II. rendű alperesi magatartás valamely személyiségi jogát sérti. A felperes a keresetében az új Ptk.-ban felsorolt személyiségi jogok közül az egészség megőrzéséhez való jogát (2:43. § a) pont), valamint az emberi méltóságának sérelmét (2:242. § (2) bekezdés) mint valamennyi személyiségi jog eredőjét jelölte meg. Az elsőfokú bíróság ez utóbbi körben helyesen állapította meg, hogy az eljárási szabálysértés önmagában személyiségi jogot nem sért. Emellett azonban a II. rendű alperes utóbb orvosolt eljárásjogi szabálysértése nem sértette a felperes egészségét és a kereset tartalmából kitűnő, de külön nem nevesített személyes szabadsághoz való jogát sem. Az eljárási hiba ugyanis – ahogyan erre az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott – nem érintette a felperes szabadságvesztésének idejét, nem fosztotta meg a feltételes szabadság lehetőségétől és a korábbi szabadulástól sem. Az pedig, hogy a büntetése letöltését utóbb a hatályától megfosztott ítélet alapján kezdte meg – mivel ez a letöltendő büntetés idején nem változott – ugyancsak nem sértette egyik általa megjelölt személyiségi jogot sem.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint rendelkezett. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült díjáról a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján csupán azt állapította meg, hogy annak viselésére a peresztes felperes köteles.

Budapest, 2017. február 2.

. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
előadó bíró

Dr. Örkényi László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: